

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. C.**
státní příslušností Moldavská republika
bytem v ČR: P.
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016 č.j. OAM-1109/ZA-ZA11-K01-2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce v žalobě uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Poukázal zejména na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3. zákona č.

500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), v čemž spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavků na přesnost a určitost, přičemž i tato vada podle žalobce je způsobila přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

2. V žalobě namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, odkazoval přitom na ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Měl za to, že účastník řízení není náležitě definován. Stejně tak pak podle žalobce absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, což podporuje závěr o neurčitosti výrokové části. Žalobce rovněž poukazoval na porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobci sice bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, tento se k nim poměrně obsáhle vyjádřil, avšak adekvátní reakce správního orgánu v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Žalobce přitom ve svém vyjádření poskytl poměrně rozsáhlé informace, které odůvodňují jeho obavy z pronásledování v případě návratu do vlasti, které dle jeho názoru jednoznačně zakládají předpoklad pro udělení tzv. doplňkové ochrany, avšak správní orgán ve svém rozhodnutí na tato konstatování nijak nereagoval, nevyvrátil uplatněné připomínky a vyjádření žalobce v podstatě ignoroval, když sice se zmínil o tom, že se žalobce ve věci vyjádřil, avšak jeho vyjádření prakticky nijak nezakomponoval do svého rozhodnutí. Rozhodnutí podle žalobce v tomto směru odporuje správnímu řádu, stejně jako aktuální judikatuře a zásadám spravedlivého procesu. Správní orgán podle žalobce zcela ignoruje jeho názor. Po věcné stránce namítal žalobce zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce. Závěry a názory správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu na základě ust. § 12 zákona o azylu jsou podle žalobce zcela protichůdné a svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti účastníka řízení a svědčí o nepochopení tohoto institutu a podmínkách jeho aplikace. Správní orgán žalobci vyčítá, že pobýval na území České republiky na základě povolení k pobytu a nepožádal o azyl. Cizinec samozřejmě má podat takovou žádost bezprostředně po té, co k tomu má příležitost. Tento závěr podle žalobce je nutno vztahovat k situaci, kdy cizinec nemá jinou možnost, jak na území pobývat. Pro žalobce v situaci, kdy měl možnost upravit si pobyt na území České republiky jinými prostředky, jednoznačně nebyl žádný důvod, podávat žádost o mezinárodní ochranu. Jak správně uvedl správní orgán, žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v situaci, kdy neměl jinou možnost, jak si zajistit pobyt na území České republiky. Žalobce dále uvedl, že nerozporuje důvody neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany dle § 14, tzv. humanitárního azylu žalobce poukázal na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatoval, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce zejména při pohovorech poukazoval na svou složitou životní situaci, kdy v případě návratu do vlasti mu hrozí újma ze strany jeho bývalých „společníků“. Správní orgán podle žalobce však tato zjištění nijak ve svém rozhodnutí neposuzuje, ačkoliv jsou detailně zmíněny na několika stránkách napadeného rozhodnutí při shrnutí obsahu daných pohovorů, správní orgán neprovádí vůbec žádné posouzení těchto okolností ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu. Posouzení důvodnosti udělení tzv.

doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 podle žalobce opět svědčí o naprostém nepochopení podmínek pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu. Žalobce odkázal názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozhodnutí č.j. 2 Azs 71/2006-82. Uvedl, že přesvědčivě vypověděl o výhrůžkách ze strany jeho bývalých partnerů, bylo mu vyhrožováno dokonce smrtí. Podle žalobce není žádného důvodu, proč by měl správní orgán uvádět, že nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v případě návratu do vlasti postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu nebo zkoumat, zda je proti žalobci na území domovského státu vedeno trestní řízení, když se žádných takových skutečností žalobce v průběhu řízení nedovolával. Podle žalobce jsou závěry správního orgánu zcela nelogické a neodůvodněné. Podle žalobce správní orgán při posuzování jeho žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, když ty podstatné pro posouzení žádosti zcela ignoroval nebo dokonce uvedl zavádějící informace, rozhodnutí pak nedostatečně odůvodnil, což v komplexu činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a tedy nezákonným.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, shromážděné informace o zemi původu, a na své rozhodnutí. Trval na správnosti tohoto rozhodnutí, neboť dle jeho názoru byl zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech, správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl, přičemž si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Pro účely žalobního řízení odkázal na vydané správní rozhodnutí. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posoudil ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu. Proto žalobci nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejích forem. Dále se pak žalovaný vyjádřil k žalobním námitkám a připomněl, že podaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany působí zcela účelově s cílem legalizace pobytu na území České republiky. Správní orgán upozornil na skutečnost, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po několika letech pobytu na území České republiky, nikoliv bezprostředně po příjezdu do České republiky, což nenasvědčí o tvrzených obavách z návratu do země původu. Uzavřel pak s tím, že žalobou nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí, kterým se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 12. 4. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podanou dne 23. 12. 2015; poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 4. 1. 2016; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 1. 2016; Informace cizineckého informačního systému (CIS), opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob, Výroční zprávu Amnesty International 2014/2015, 25. února 2015, informace Freedom House

Svoboda ve světě 2015-Moldavsko, 28. ledna 2015, Informace MZV ČR ze dne 17. 6. 2015 č.j. 98842/2015-LPTP; informace Infobanky ČTK „Země světa, Moldavsko“ v aktuálním znění a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2016 č.j. OAM-1109/ZA-ZA11-K01-2015.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce dne 23. 12. 2015 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 4. 1. 2016 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice a konkrétně sdělil, že se narodil X, místo narození je C. v bývalém Sovětském svazu, je moldavské národnosti, hovoří moldavsky, rusky a česky. Vyznává pravoslaví. Není členem žádné politické strany a ani se nijak nikdy neangažoval. Je svobodný, děti nemá. Svoji vlast opustil v září 2009, kdy na základě podnikatelského víza vycestoval autobusem z Kišiněva do Prahy. Vlast poté asi desetkrát navštívil, naposledy tam byl v únoru roku 2015. V roce 2008 měl ve vlasti problémy s nějakým mužem, byl i u soudu, ale díky úplatku byl propuštěn. Ostatní však strávili pět let ve vězení a po propuštění po něm chtějí velké peníze. Volali mu a říkali, že až se vrátí, bude mít velké problémy. V České republice to má rád, pracuje zde, chtěl by si najít ženu, koupit byt a žít zde. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Z pohovoru provedeného se žalobcem dne 4. 1. 2016 pak vyplývá, že ve vlasti převážel spolu s dalšími přes hranice cigarety, alkohol i lidi a když došlo k zadržení jeho skupiny státními orgány, mohl ten, kdo měl peníze, zaplatit a byl osvobozen. V současnosti se žalobce obává návratu do vlasti z důvodů, že tam bude mít problémy. Upozornil na skutečnost, že v Moldavsku je korupce, vše se tam dá koupit. Existuje tedy možnost, že by někomu zaplatil a ti druzí rovněž a tím by je nechali, aby si věci vyřešili mezi sebou. Jiné potíže ve vlasti neměl. Do České republiky přicestoval v roce 2009, pracoval zde a měl problémy se zaměstnavatelem, který jemu i dalším nezaplatil peníze. Rozbili mu auto a následně byli potrestáni, žalobce byl odsouzen k podmíněčnému trestu. Dál zde žil a pracoval, když si ale chtěl prodloužit doklady, pobyt mu byl zastaven. Podával proti rozhodnutí odvolání a v říjnu 2015 dostal odpověď, přišel mu dopis, že do 90 dnů musí odjet z České republiky. Snažil si zde zajistit pobyt, to se mu nepodařilo. Existuje sice ještě možnost, že by požádal o rumunské občanství, to by ale musel strávit nějakou dobu v Moldavsku a toho se bojí, aby se mu něco nestalo. O možnosti požádat o azyl mu řekla jedna osoba, u které pracoval. V České republice má půjčky, na auto, na telefon, vše splácí.
8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Žalobce namítal, že závěry a názory správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu na základě ust. § 12 zákona o azylu jsou zcela protichůdné a svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti žalobce a svědčí o nepochopení tohoto institutu.

10. V § 12 zákona č. 325/1999 Sb. je stanoveno: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
11. K tomuto ustanovení pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 3 uvedl, že po posouzení uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl relevantním způsobem pronásledován. Žalobce pak výslovně sdělil, že nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace a v průběhu správního řízení s ním vedeného rovněž neuvedl, že by se ve své vlasti jakkoli politicky angažoval, či měl jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Správní orgán konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. Žalovaný nedospěl ani k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví náboženství národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů či by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Správní orgán současně upozornil na skutečnost, že důvody pro udělení azylu na základě tohoto ustanovení jsou vymezeny taxativně. Správní orgán pak z výpovědi žalobce nezjistil žádný z těchto důvodů. Důvod, proč žalobce opustil vlast, byl ten, že se obával svých bývalých společníků, se kterými páchal trestné činy a kteří byli na rozdíl od něho za tuto protiprávní činnost odsouzeni a vykonali pětileté tresty odnětí svobody. Vyhrožovali mu a chtěli po něm peníze. Žalobce pak na území České republiky nachází již od roku 2008, bylo mu uděleno pobytové povolení, opakovaně se do vlasti vracel, naposledy tam měl být dokonce i v době, kdy byli jeho společníci propuštěni z vězení a to aniž by byl vystaven jakýmkoli potížím o mezinárodní ochranu, požádal, až když se mu nepodařilo prodloužit si pobytová oprávnění a kdy mu hrozilo vycestování z České republiky. Soud souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce žádný z důvodů uvedených v tomto ustanovení neuvedl, dle judikatury Nejvyššího správního soudu pak, pokud jde o pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Snaha po legalizaci pobytu v České republice není mezi taxativně uvedenými důvody v ust. § 12 zákona o azylu obsažena.
12. Podle závěru soudu žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb.
13. Co se týče důvodu udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., žalobce podle závěru soudu neuvedl ani žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by měl být ve své vlasti pronásledován z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Naplnění

- žádného z důvodů dle § 12 písm. b) cit. zákona žalobce ostatně ani v žalobě, ani v průběhu správního řízení netvrdil.
14. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb.
15. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azyllanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
16. Ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona č. 325/1999 Sb., přičemž to netvrdil ani žalobce. V posuzovaném případě tak nebyly naplněny ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 cit. zákona.
17. Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
18. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32: „*K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).*“
19. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.ř.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.ř.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě neshledal. Dle názoru soudu žalovaný řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní situaci, též situaci v zemi původu, zdravotní stav žalobce, upozornil i na skutečnost, že se žalobce v České republice dopouštěl trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, a že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Podle názoru soudu správní orgán dostatečným a srozumitelným důvodem odůvodnil, proč neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu (s. 4, 5). Soud k tomu ještě podotýká, že žalobce ostatně v žalobě ani překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití nenamítal.
20. V § 14a zákona č. 325/1999 Sb. bylo stanoveno:

„(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Pro udělení doplňkové ochrany se řádným způsobem správní orgán zabýval tím, zda jsou na straně žalobce dány důvodné obavy o tom, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě vrácení do státu, jehož státní občanství má (s. 5, 6). Správní orgán a soud s ním souhlasí, dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

21. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (žalobce ostatně žádný takový rozpor ani nenamítal). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb.
22. Z žalobcem uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu nevyplývá.
23. Soud dodává, že ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce; proto není dán důvod udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu §14b zákona č. 325/1999 Sb.
24. Žalobce nicméně předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „*rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků*.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „*uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)*“. Podle odst. 3 stejného paragrafu „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k*

podkladům rozhodnutí.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 58, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.“ Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně v daném případě postačující pro identifikaci žalobce.

25. Další žalobcovou námitkou pak bylo porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu.
26. Podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k

podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

27. Ze správního spisu soud zjistil a to z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, že na žádost žalobce dne 8. 1. 2016 bylo provedeno v jazyce ruském seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, podklady byly v protokole konkrétně uvedeny, přičemž na otázky, zda se chce žalobce seznámit s obsahem uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí, zda se k nim chce vyjádřit, či navrhnout jejich doplnění, popř. zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací, způsobu jejich využití, zda chce ještě uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, žalobce odpověděl na všechny otázky záporně. Tedy žalobce se nechtěl s obsahem podkladů seznámit, ani se vyjádřit, nechtěl nic doplnit, nechtěl se vyjádřit ke zdrojům informací atd. Žalobce sice v žalobě uvedl, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí obsáhle vyjádřil a že reakce žalovaného na jeho vyjádření v rozhodnutí chybí, nicméně z uvedeného předmětného protokolu toto nevyplývá, žádné další vyjádření ve správním spise založené není a sám žalobce v žalobě ani nekonkretizoval, kdy se měl obsáhle k podkladům vyjádřit.
28. Dle názoru soudu tedy k žádnému porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo. Správní orgán svou povinnost uloženou zákonem splnil, a to že žalobce neměl zájem s obsahem podkladů se seznámit, nelze přičítat k tíži správnímu orgánu. Soud tedy neshledal námitku důvodnou.
29. Soud v případě žalobce tedy neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval veškerými skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§3 správního řádu). Žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu).
30. Městský soud v Praze vzhledem ke shora uvedenému neshledal žádnou z námitek uvedených v žalobě důvodnou, a proto žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 12. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně